

ikke havde. Det beror på en gruppedrøftelse, og det har jeg stor respekt for.

Men så er det, at jeg ikke kan forstå, hvorfor man så skal skose mig og regeringen, når vi i forhold til hele spørgsmålet om unge brødre, der skubbes foran i kriminalitet, lægger op til en helt åben proces, der i virkeligheden er enormt inkluderende i forhold til alle Folketingets medlemmer. For vi har ikke en, to, tre eller fire holdninger til det spørgsmål. Vi har én holdning, den holdning er krystalklar, og den gav jeg udtryk for i tirsdags, nemlig at det er totalt uacceptabelt, at vi har et system, der gør, at hvis man er 14 år, 11 måneder og 20 dage, er man straf- og sanktionsfri, mens man ifaldet fuld straf, hvis man er 15 år. Det er ikke acceptabelt, og det er ikke acceptabelt, at der spekuleres i, at man kan skubbe små brødre foran sig, og at de kan begå kriminalitet straffrit. Det vil vi lave om på. Det er regeringens holdning.

Så skal vi finde den rigtige metode, og om metoden sagde jeg meget klart i min tale den anden dag, at den finder vi frem til, ved at vi nu tager en fordomsfri diskussion om at finde et alternativ til den eksisterende kriminelle lavalder, og oven på en sådan fordomsfri diskussion, som jo bl.a. kan tage næring af, at Ungdomskommissionen kommer med en betænkning hen mod sommer, vil regeringen komme med et udspil og et lovforslag. Det er sådan set en helt åben politisk proces med afsæt i én og kun én holdning, og det skal vi så skoses for og først og fremmest jo altså her i Tinget i dag af den mand, der måske ellers repræsenterer den største form for omstillingsparathed i de retspolitiske debatter. Det er da ganske tankevækkende.

Så har ud over krise, ledighed, skat og retspolitik jo også sundhed været til diskussion her i dag. Og vi har på ny måttet lægge øre til påstanden om, at regeringen skulle have en ambition om at lave en opdeling i det danske sundhedsvæsen i et A- og et B-hold. Det kan jeg meget klart afvise, for det, der har været regeringens ambition fra dag et helt tilbage i 2001, har sådan set været at komme den kunstige form for opdeling, vi havde i det danske sundhedsvæsen, før regeringen kom til, til livs.

Jeg ved godt, at det snart er så længe siden, at det kan være svært at huske, men hvad var situationen, før regeringen kom til i november 2001? Jo, situationen var den, at nogle af de mennesker, der f.eks. sad på regeringsbænkene her – det var nogle af de eksempler, der var fremme i dagspressen – eller andre mennesker,

der havde en vis rummelig privatøkonomi, havde en mulighed for at komme superhurtigt i behandling, for der har jo aldrig været, og der er fortsat ikke, må jeg forstå, noget forslag om at forbyde privathospitaler. Så de var der jo, og de, der havde pengene, de, der kunne belåne friværdien, og de, der havde forsikringspolicerne, kunne så benytte det tilbud, og alle andre ganske almindelige danskere kunne bare stille sig i kø.

Det var dengang, hvor vi havde de her forfærdelige historier om mennesker, der blev presset ud af arbejdsmarkedet, fordi de ikke kunne få en banal operation. Det var dengang, hvor vi havde de historier, hvor ideologi spændte ben for pragmatiske og fornuftige løsninger. Kan man huske falckredderen fra Glamsbjerg, som var på kanten til at miste sit arbejde, fordi man forbød den kommune, han boede i, at bruge kommunale kroner på at give ham den operation, han havde brug for, og som kunne gøre, at han kunne fastholde sit arbejde, selv om økonomien i det var sådan, at udgiften, ved at kommunen betalte for operationen, var langt under den udgift, kommunen nu fik ved sygedagpenge?

Det var den form for tænkning, man havde i sundhedspolitikken dengang, og det var sådan en tænkning, vi tog et opgør med, fordi regeringen havde og fortsat har det grundsynspunkt, at vi skal have et stærkt offentligt sundhedsvæsen, men at vi ikke skal være berøringsangste for også at trække privat kapacitet ind. For det, der er det vigtigste og helt afgørende, er, at patienterne bliver behandlet til tiden.

Kl. 17:44

Det er så det, som Socialdemokratiets ordfører i dag antyder skulle være en vennetjeneste. Helt ærligt, det ord vil jeg egentlig gerne tage til mig. Hvis vi kan være enige om at lave den fortolkning, at det handler om at være venner med patienterne, så medgiver jeg et hundrede procent, at det har været én stor vennetjeneste at lave en kursændring i det danske sundhedsvæsen, som har betydet, at vi har sat patienten – vores ven – i centrum og sikret, at hvis man ikke kan behandles til tiden, har man altså en mulighed for at blive flyttet over og blive behandlet privat.

Det er så rigtigt, at vi har måttet afmontere det for en stund på grund af de strejker, der var sidste forår, og derfor skal jeg over for hr. Jens Peter Vernersen og andre, der har bragt det frem, være den første til at indrømme, at hvis